

Η πολιτική του τουρκικού κράτους απέναντι στους λαούς και τα έθνη της Μικράς Ασίας και το ζήτημα της μουσουλμανικής μειονότητας στην Δυτική Θράκη*

Α΄

Ένα σημείο που είτε ηθελημένα παρασιωπάται από την τουρκική πλευρά και τους διεθνείς υποστηρικτές της, είτε αγνοείται ή υποτιμάται από τις άλλες πλευρές, είναι η πραγματικότητα του σημερινού τουρκικού κράτους ως πολυεθνικού, πολυθρησκευτικού, πολυγλωσσικού και πολυπολιτισμικού και η αδιάλειπτα συνεχιζόμενη από μέρους του πολιτική του παντουρκισμού που αποβλέπει στον βίαιο εξισλαμισμό και εκτουρκισμό των ιστορικών εθνών και λαών που επί χιλιετίες ζουν στην Μικρά Ασία.

Με πολύ εύστοχο τρόπο θέτει τα ζητήματα αυτά ο Πέρσης ιστορικός Εναγιωταλά Ρεζά όταν διερωτάται: «Στη χώρα που γεννήθηκε η Βυζαντινή Αυτοκρατορία, δεν υπήρχαν κάτοικοι, δεν υπήρχε πληθυσμός σ' αυτή τη χώρα; Αν δε-

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Το κείμενο αυτό αποτέλεσε την ομιλία του συγγραφέα στο «Γ΄ Συνέδριο Εθνικών Θεμάτων» που οργάνωσε η Ένωση Ασκουμένων και Νέων Δικηγόρων στην Αλεξανδρούπολη – Ίμβρο στις 10-14 Ιουλίου 1998 με θέμα Ζητήματα Μειονοτήτων στην Τουρκία και την Θράκη.

χθούμε ότι το Βυζάντιο είχε τον πληθυσμό του, τότε γεννάται ένα άλλο ερώτημα. Τι απέγινε ο λαός ο οποίος πριν από χίλια εξακόσια χρόνια ίδρυσε ένα από τα μεγαλύτερα κράτη της παγκόσμιας ιστορίας; Ποιος ήταν αυτός ο λαός; Ποια ήταν η γλώσσα του και ποιος ο πολιτισμός του; Μήπως οι επιγραφές αυτής και παλαιότερων εποχών ψεύδονται; Μπορεί κανείς ν' αγνοήσει τις επιγραφές σε ελληνική γραφή που συνεχίζουν να υπάρχουν μέχρι σήμερα ως αδιάφυστες αποδείξεις του παρελθόντος της Μικράς Ασίας παρά τις αλλεπάλληλες καταστροφές τους από τους αναρίθμητους εχθρούς και εισβολείς; Τέλος, πού πήγαν αυτοί οι άνθρωποι, αυτός ο λαός που δημιούργησε ένα τόσο λαμπρό πολιτισμό;», για να απαντήσει στη συνέχεια μέσα από μια σύντομη ιστορική περιδιάβαση που φτάνει ως τις μέρες μας: «Αφού νίκησαν τους Βυζαντινούς, αυτές οι φυλές κατέστρεψαν το λαμπρό πολιτισμό των τελευταίων και υιοθέτησαν μια πολιτική αφομοίωσης των Ελλήνων κατοίκων της χώρας. Αυτή η πολιτική διατηρήθηκε μέχρι τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά απ' αυτόν και μπορούμε μέχρι σήμερα να διαπιστώσουμε την έχθρα και το μίσος των παντουρκιστών όχι μόνο κατά του ελληνικού πολιτισμού αλλά και κατά του ίδιου του ελληνικού λαού.¹

Το δεύτερο έθνος που οι παντουρκιστές αποπειράθηκαν να εξοντώσουν ήταν οι Αρμένιοι. Η βίαιη σφαγή Αρμενίων, γυναικών, παιδιών και ανδρών και η εξόντωση του αρμενικού πληθυσμού του Καρς και του Αρνταχάν και του πληθυσμού της Μεγάλης Αρμενίας δεν έχει λησμονηθεί. Όπως φαίνεται, οι παντουρκιστές δεν είχαν την υπομονή να λύσουν με άλλο τρόπο τους λογαριασμούς τους με τα έθνη με υψηλό πολιτισμό και με βαθιές ιστορικές ρίζες και δεν την έχουν ούτε μέχρι σήμερα.

Το τρίτο έθνος που καταπιέζεται και βρίσκεται στα πρόθυρα της εκμηδένισης εξαιτίας της σωβινιστικής πολιτικής των παντουρκιστών είναι οι Κούρδοι με έναν πληθυσμό 12-14 εκατομμυρίων στην Ανατολική Τουρκία».

Οι πυκνές αυτές συνοψίσεις στοιχειοθετούνται από άπειρες ψηφίδες κτηνώδους πρακτικής, την οποία παραγνωρίζουν όχι μόνο οι έχοντες συμφέρον Τούρκοι και οι ομογάλακτοί τους, αλλά και πολλοί άλλοι που διατείνονται ότι μιλούν στο όνομα της δημοκρατίας, της ελευθερίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή του σοσιαλισμού. Γι' αυτούς τους τελευταίους και το πώς βλέπουν και αντιμετωπίζουν την εξέλιξη των πραγμάτων στην Τουρκία, ταιριάζει ίσως η παρατήρηση της Ρόζας Λούξεμπουργκ ότι: «η όλη πραγματική εξέλιξη στην Τουρκία, η οποία οδηγεί σε επαναστάσεις και σε αποσύνθεση, δεν είναι γι' αυτούς τίποτε άλλο από ένα αντιπαθητικό, ενοχλητικό γεγονός, που κατά συνέπεια πρέπει απλά να απορριφθεί. Οι ανθρωποσφαγές στηλιτεύονται σαν ψέμα, οι επαναστάσεις χαρακτηρίζονται σαν λαός χωρίς αξία και η επανάσταση σαν θεατρική παράσταση».

Αυτή είναι, δυστυχώς, η πραγματικότητα, γι' αυτό και όλοι οι άμεσα θιγόμενοι και ενδιαφερόμενοι θα πρέπει να δουν το όλον ζήτημα στις συνολικές του διαστάσεις διαλύοντας τα σύννεφα της άγνοιας και της σιωπής και θέτοντας σε όλα τα

1. Η υπογράμμιση δική μου.

επίπεδα τα ζητήματα αυτά που αναδεικνύουν την Τουρκία στο τελευταίο κράτος φυλακή των λαών του.

Β'

Στο σημείο αυτό οφείλω να σταθώ με όλη την απαιτούμενη προσοχή και σεβασμό στην ιστορία, αλλά και την πραγματικότητα. Δεν είναι, άλλωστε, η πρώτη φορά που εμφαντικά επιμένω — χωρίς καμιά διάθεση υπερβολής — ότι η Τουρκία των 57.000.000 ατόμων της απογραφής του 1990, είναι ένα κατ' εξοχήν πολυεθνικό κράτος, που την πλειοψηφία του αποτελούν οι Τούρκοι ή για την ακρίβεια τα αλταϊκής καταγωγής και γλώσσας φύλα.

Φαντάζει σχεδόν φαντασικό κατασκεύασμα και δημιουργεί από μια πρώτη ματιά απορία και έκπληξη ο ισχυρισμός ότι στην Τουρκία διαμένουν σαράντα περίπου εθνικές ομάδες, οι πληθυσμοί των οποίων ξεκινούν από τις λίγες χιλιάδες της μικρής χριστιανικής μειονότητας των Ασυριών για να καταλήξουμε στα 15.000.000 Κούρδων.

Αυτά δεν είναι αποκυήματα φαντασίας ή απώτερο ιστορικό παρελθόν αλλά το σημερινό παρόν της Τουρκίας που αργά ή γρήγορα αναγκαστικά θα γίνει αποδεκτό και από τους εκείθεν των Άλπεων ή του Ατλαντικού γνωρίζοντες και θα ανακαλυφθεί, — όπως πάντα *post festum* — από τους περί άλλα τυρβάζοντες μικροευρωπαίους κυνηγούς παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπου γης εκτός Τουρκίας.

Τότε θα φανεί η πραγματικότητα του τουρκικού κράτους ως κατασκευασμένης ρατσιστικής κρατικής οντότητας, συγκροτημένης βίαια από τα πάνω ερήμην του μισού σχεδόν πληθυσμού που κατοικεί από χιλιετίες στα ιστορικά εδάφη της Μ. Ασίας.

Τότε θα φανεί η πραγματικότητα της με τεχνητό τρόπο συγκράτησης του κράτους αυτού από τις μεγάλες δυνάμεις που συνεχίζουν για δεκαετίες ολόκληρες την δοκιμασμένη συνταγή των ενέσεων ζωής στον μεγάλο ασθενή που αργά ή γρήγορα θα έρθει αντιμέτωπος με τα πραγματικά του προβλήματα.

Ποια όμως είναι τα κυρίως μέτωπα στα οποία εμφανίζονται με έντονο τρόπο στις μέρες μας τα προβλήματα αυτά; Σχηματικά και συνοπτικά θα αναφερθώ στα κατά την γνώμη μου ενδεικτικότερα, (για την ξεχωριστή επιμέρους αναλυτική αναφορά θα χρειαζόταν ένα πολλαπλάσιας έκτασης κείμενο), τονίζοντας όμως το γεγονός της ξεχωριστής σημασίας και διαφορετικού βάρους που φέρει το καθένα.

Α) Το Κυπριακό, με την εισβολή και κατοχή της Β. Κύπρου, την πολιτική εθνοκάθαρσης που οδήγησε στον ξεριζωμό 200.000 Ελληνοκυπρίων, την συστηματική αλλοίωση των πληθυσμιακών δεδομένων με την εγκατάσταση δεκάδων χιλιάδων Τούρκων εποίκων, την μετατροπή της Β. Κύπρου σε τουρκικό προτεκτοράτο.

Β) Το Κουρδικό, με την πρωτοφανή επίθεση κατά του ιστορικού έθνους των Κούρδων, την αδιάλειπτη πολιτική καμένης γης που είχε ως αποτέλεσμα την ολοσχερή καταστροφή χιλιάδων κουρδικών χωριών και μικρών πόλεων, τον βίαιο ξεριζωμό από τις πατρογονικές εστίες εκατομμυρίων Κούρδων και την εξόντωση ή τους φρικτούς βασανισμούς δεκάδων χιλιάδων που θέλησαν να αντισταθούν στην μεγαλύτερη γενοκτονία που συντελείται στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα.

Γ) Το ζήτημα της βιαιώς προσαρτηθείσης συριακής περιοχής της Αλεξανδρέττας-Κιλικίας, με την καταπάτηση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τεσσάρων εκατομμυρίων Αράβων, που αποτελούν την πλειοψηφία των κατοίκων της περιοχής και ξεχωριστή εθνότητα.

Δ) Το ζήτημα του ξεριζωμού των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης και της Ίμβρου-Τενέδου. Την καταπάτηση του ειδικού καθεστώτος των νησιών, την συνεχιζόμενη πολιτική γενοκτονίας «χαμηλής έντασης», με εμπρησμούς ναών, συλλήψεις, ωμούς εκδασμούς, συλήσεις νεκροταφείων, απαλλοτριώσεις και μεταφορά εποίκων.

Ε) Το ζήτημα της συνέχισης της γενοκτόνας πολιτικής κατά των Αρμενίων και της Αρμενίας είτε ως καταστροφή και βεδήλωση των ιερών μνημείων τους, είτε ως περιφρόνηση των δικαιωμάτων της αρμενικής μειονότητας στην Πόλη, είτε ως συνεχείς προσπάθειες βίαιου εξισλαμισμού των εναπομεινάντων Αρμενίων στην ΒΑ. Μικρά Ασία, είτε ως προσπάθεια οικονομικού αποκλεισμού και αποσταθεροποίησης της δημοκρατίας της Αρμενίας, με την παντοειδή ενίσχυση των αντιπάλων της παντουρανιστικών-παντουρκιστικών δυνάμεων.

ΣΤ) Την αδιάλειπτη και συνεχιζόμενη καταπίεση των συμπαγών ελληνόφωνων πληθυσμών και εξισλαμισμένων κρυπτοχριστιανών Ποντίων, την άρνηση του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού και άσκησης των στοιχειωδών ανθρωπίνων τους δικαιωμάτων.

Ζ, Η, Θ) Το ζήτημα των Λαζών, των Τσερκέζων (Καμπαρδίνιοι και Αντέγκοι) και των Γεωργιανών, που συνοψίζεται στην παντελή στέρηση των στοιχειωδών πολιτικών, θρησκευτικών, γλωσσικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των τριών αυτών εθνικών ομάδων.

Ι) Το ζήτημα της μικρής χριστιανικής μειονότητας των Ασσυρίων, που αναγκάστηκαν, στην πλειοψηφία τους, να εγκαταλείψουν την τελευταία εικοσαετία τα πατρογονικά εδάφη, εξαιτίας των αδιάκοπων επιθέσεων εναντίον τους. Επιθέσεων στις οποίες οι δολοφονίες, οι βιασμοί, η καταστροφή και λεηλασία των περιουσιών τους έχουν τον πρώτο λόγο.

ΙΑ) Το ζήτημα των Ελλήνων χριστιανών της Αντιοχείας που δεν κατοχυρώνονται ως μειονότητα και στερούνται του δικαιώματος να διατηρούν τα ελληνικά ονόματά τους, το δικαίωμα στην εργασία στον δημόσιο τομέα και το δικαίωμα στην γλώσσα και την εκπαίδευση της επιλογής τους.

ΙΒ) Το ζήτημα των Αλεβήδων. Ζήτημα προφανώς άλλης τάξης από τα προηγούμενα αφού – κατ' ουσίαν – αποτελεί ένα ενδοϊσλαμικό - ενδοτουρκικό πρόβλημα, που μπορεί όμως να πάρει εκρηκτικές διαστάσεις στο βαθμό που η κυρίαρχη

ολοκληρωτική λογική δεν αφήνει καθόλου περιθώρια στην δημοκρατική-λειτουργική ενσωμάτωση των εκατομμυρίων Αλεβήδων στα δρώμενα της τουρκικής κοινωνίας.

ΙΓ) Το ζήτημα των μη μουσουλμάνων Κούρδων, των γνωστών ως Γιεζήντ (Γεζιτών)¹, που συνίσταται στην διπλή επίθεση, μέχρις εξοντώσεως, που υφίστανται τόσο από την πλευρά των Τούρκων όσο και των ομοεθνών τους μουσουλμάνων Κούρδων.

ΙΔ) Τελευταίο άφησα το ζήτημα της Δ. Θράκης. Ζήτημα στο οποίο με τον πιο συνετή και συστηματικό τρόπο εφαρμόζουν τις εντολές του Κεμάλ Ατατούρκ που από το 1920 διεκήρυττε ότι: «Σκοπός μας είναι η Δ. Θράκη να παραμείνει σε τουρκικά χέρια, σαν ενιαίο σύνολο και σε κατάλληλο χρόνο και ευκαιρία να ενωθεί με την Μητέρα Πατρίδα... Οι αδελφοί μας της Δ. Θράκης, σε πρώτο βήμα, πρέπει να αγωνισθούν για να κερδίσουν την ανεξαρτησία και αυτονομία της Δ. Θράκης».

Γ'

Το νέο τουρκικό κράτος που θεμελίωσε ο Μουσταφά Κεμάλ ως ιστορική συνέχεια-αναδίπλωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, παρά τα εξωτερικά κοσμικά – δυτικής επίδρασης – χαρακτηριστικά του, που τόσο αβασίως και επιπόλαια επαινήθηκαν και υπερεκτιμήθηκαν από την πλειοψηφία των πολιτικών και επιστημόνων, τόσο στη Δύση όσο και την πρώην Σοβιετική Ένωση, παραμένει ένα βαθύτατα ρατσιστικό, παντουρκιστικό - παντουρανιστικό κράτος, που σταθερό του στόχο και σκοπό έχει την πολιτική της φυσικής εκκαθάρισης, του εξισλαμισμού, του εξανδραποδισμού και του ξεριζώματος για τους εντός της επικρατείας του αλλοεθνείς πληθυσμούς και τη μέγιστη δυνατή εμπέδωση της επιρροής-παρουσίας του σε όλον τον πελώριο ιστορικό-γεωγραφικό χώρο που εγκαταστάθηκαν ή κατάκτησαν τα διάφορα τουρανικά φύλα.

Με θαυμαστή ενάργεια ο Ισμαήλ Σοϊσάλ σε ένα άρθρο του στο τουρκικό περιοδικό «Belleten» γράφει μεταξύ άλλων:

«...Ας συγχρίνουμε τα προβλήματα της Κύπρου και του Χαταΐ (Αλεξανδρέτα):

1. «Η θρησκεία των Γιεζήντ (πιστών του διαβόλου κατά την αντίληψη των υπολοίπων μουσουλμάνων) στηρίζεται στην πίστη ύπαρξης δύο πνευμάτων. Ο Αλλάχ, το πνεύμα του Καλού, αγαπά τους ανθρώπους και δεν βλέπει κανέναν. Το πνεύμα του Κακού, κάνει μεγάλη ζημιά και είναι η αιτία των βασάνων μας. Κατά τους Γιεζήντ είναι άχρηστο να λατρεύει κανείς το πνεύμα του Καλού που δεν μπορεί να βλάψει κανένα, αλλά πολύ χρήσιμο να τα έχει καλά με το πνεύμα του Κακού που μπορεί να κάνει μεγάλη ζημιά. Αποφεύγουν λοιπόν να αναφερθούν στον διάβολο με το όνομά του για να μην προκαλέσουν την οργή του». Αυτά και πολλά άλλα ενδιαφέροντα σχετικά με τους Γεζίτες αναφέρει ήδη από το 1877 ο Άγγλος συνταγματάρχης Φρειδερίκος Μπάρναμπυ στο βιβλίο του *Διασχίζοντας με το άλογο την Μικρά Ασία (On horseback through Asia Minor)*, κεφάλαιο LII, σελ. 256 επ.

Α) Και τα δύο αυτά κράτη, που αποσπάστηκαν από την Οθωμανική Αυτοκρατορία, έχουν Τούρκους πολίτες στα εδάφη τους, βρίσκονται στη νότια πλευρά της Τουρκίας και είναι σαν μια επέκταση της Τουρκίας. Σε αυτά τα μέρη βάλανε χέρι η Αγγλία και η Γαλλία σε μια περίοδο που η Τουρκία δεν είχε αρκετή δύναμη.

Β) Υπήρξε προσπάθεια να αντιμετωπιστούν σαν μειονότητα και χωρίς δικαιώματα οι Τούρκοι του Χαταΐ στη Συρία και οι Τουρκοκύπριοι στο νησί της Κύπρου.

Η ικανότητα του Ατατούρκ, η εξέλιξη θετικού κλίματος προς την Τουρκία, η πολιτική κατάσταση στην Ευρώπη στα χρόνια πριν από τον πόλεμο, η εμφάνιση του προβλήματος στην ηπειρωτική Ανατολή, είχαν βοηθήσει να λυθεί η υπόθεση του Χαταΐ γρήγορα και ειρηνικά. Ο δισταγμός των τουρκικών κυβερνήσεων αρχικά στην Κύπρο, έγινε αιτία να μακραίνει χρονικά το πρόβλημα αυτό και έκανε αναγκαία την στρατιωτική επέμβαση το 1974.

Απέναντι στις δυσκολίες αυτές, η είσοδος του τουρκικού στρατού στην Κύπρο το 1974 και στο Χαταΐ το 1938 ήταν το μεγαλύτερο κατόρθωμα για τις τελικές λύσεις...

Το Χαταΐ βέβαια, ενώθηκε μετά από ένα χρόνο με την Τουρκία. Όσον αφορά όμως την Κύπρο, στις μπερδεμένες συνθήκες που επικρατούν σήμερα ανάμεσα στους λαούς, ποια μορφή θα έχει η τελική λύση; Η περίοδος μετά το 1974 θα αποδειχθεί για την Τουρκία περισσότερο εγγυημένη και πιο ελπιδοφόρα από τον μαραθώνιο που ξεκίνησε πριν από τριάντα χρόνια;

Νομίζω ότι το Χαταϊκό πρόβλημα έγινε για μας πηγή πειράματος και εμπνευσης για την υπόθεση της Κύπρου», και για την Θράκη, θα συμπλήρωνα εγώ.

Αυτή λοιπόν η μακρόπνοη πολιτική εκτουρκισμού λειτούργησε και λειτουργεί σε όλη την κοινωνική, οικονομική, πολιτισμική και πολιτική σφαίρα και αποτυπώνεται με ιδιαίτερη έμφαση στο ίδιο το Τουρκικό Σύνταγμα του 1982.

Στο άρθρο 26 που αναφέρεται στην ελευθερία του Τύπου και την ελεύθερη έκφραση γνώμης απαγορεύεται η οποιαδήποτε μορφή δημοσίευσης στις νομικά απαγορευμένες γλώσσες, που σύμφωνα με το άρθρο 3 δεν είναι άλλες από των μειονοτήτων. Και αυτό δεν αφορά μόνο τα τυπογραφικά προϊόντα, αλλά όλες τις μορφές έκφρασης, όπως οι ταινίες, οι δίσκοι, τα σλάιτς, ακόμα και οι χειρόγραφες ανακοινώσεις.

Είναι γνωστό σε όποιον έχει στοιχειωδώς ασχοληθεί με την τουρκική νομοθεσία ότι ο ισχύων τουρκικός ποινικός κώδικας βρίθει διατάξεων που απαγορεύουν τη χρήση των λέξεων Κουρδιστάν ή Κούρδος, επισείοντας ποινές φυλάκισης που φτάνουν μέχρι τα δεκαπέντε χρόνια για οποιονδήποτε θα είχε την ατυχή εμπνευση να αναφερθεί δημόσια στην ύπαρξη Κούρδων στην Τουρκία. Αυτή η κραυγαλέα παραβίαση των στοιχειωδωτέρων ανθρωπίνων δικαιωμάτων αποτυπώθηκε κυνικά στον περίφημο Νόμο 2932 (και αργότερα και στον Νόμο Έκτακτης Ανάγκης 2935/1983). Γι' αυτόν το νόμο ένα τουρκικό πολιτικό κόμμα, προς τιμήν του, θα πει: «...12. Ο νόμος αυτός που απαγορεύει στους Κούρδους να μιλούν τη γλώσσα

τους έχει θυθίσει στην ντροπή το νομικό μας σύστημα... 13. Σε εφαρμογή αυτού του βάρβαρου και παράλογου νόμου έχουν γίνει ανακρίσεις και έχουν επιδληθεί ποινικές κυρώσεις εναντίον πολλών ανθρώπων στην περιοχή, διότι υπερασπίστηκαν τον εαυτό τους στα δικαστήρια, τραγούδησαν τραγούδια, έγραψαν άρθρα ή έχουν κασέτες στην κουρδική γλώσσα. Πρέπει να τονίσουμε ότι αποτελεί έγκλημα εναντίον της ανθρωπότητας η απαγόρευση χρήσης της μητρικής γλώσσας, η οποία είναι φυσικά αναπόσπαστο μέρος της ανθρώπινης ζωής. Η αναχρονιστική αυτή απαγόρευση θέλει ν' αγνοεί τον εθνικό διαφορισμό και την ύπαρξη πολιτιστικού πλουραλισμού στη χώρα».

Κι ως αποτελεί αναμφισβήτητο ιστορικό τόπο το γεγονός ότι ολόκληρη η ΝΑ. Μικρά Ασία κατοικείται από την εποχή του Ξενοφώντα από συμπαγείς μάζες εκατομμυρίων «Καρδούχων», κι ως αποτελεί κατά κοινή ομολογία η Κωνσταντινούπολη την μεγαλύτερη κουρδική πόλη, έξω από το ιστορικό Κουρδιστάν.

Πώς άραγε μπορεί να χαρακτηριστεί ένα καθεστώς που θεωρεί εχθρό του Συντάγματος, τον πολίτη του που μιλά και γράφει στη μητρική του γλώσσα και δεν αποτελεί, άραγε, ιστορική οπισθοδρόμηση το γεγονός ότι ο προκάτοχος της σημερινής Τουρκίας, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, αναγνωρίζοντας την πραγματικότητα της ως πολυεθνικού κράτους επέτρεπε ένα μίνιμουμ, τουλάχιστον, γλωσσικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής ελευθερίας στους μη Τούρκους υπηκόους της;

Βάναυσο και αντιδημοκρατικό στους τουρκικής καταγωγής υπηκόους του, αμείλικτο και ανελέητο σε κάθε μη Τούρκο πολίτη του, ήταν και είναι το σύγχρονο τουρκικό κράτος. Και αυτό δεν αποτελεί καταγγελία των αντιπάλων του, αλλά τραγική διαπίστωση των επανειλημμένων εκθέσεων διεθνών οργανισμών, εξέχουσα θέση μεταξύ των οποίων κατέχουν οι ετήσιες εκθέσεις της οργάνωσης Διεθνής Αμνηστία.

Είναι, λοιπόν, ορατή διά γυμνού οφθαλμού η εθελουφλία όλων εκείνων που σε Ελλάδα, Κύπρο, Ευρώπη και Αμερική, μιλούν ανερυθρίαστα για δημοκρατική Τουρκία, υπερθεματίζοντας μάλιστα τις τουρκικές πρωτοβουλίες για ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όταν το τουρκικό κράτος αποτελεί ένα από παράδειγμα ρατσιστικού κράτους, χειρότερου – υπό μίαν ορισμένη έννοια – και από αυτό που κυριάρχησε για δεκαετίες στη Νότια Αφρική.

Βάσει λοιπόν ποιας ηθικής, ποίου δικαίου, ποίου δημοκρατικού δικαιώματος και ποιας λογικής μπορεί λ.χ. μια μειονότητα της τάξης του 18%, που ήταν διασκορπισμένη σε ολόκληρη την Κύπρο, να διεκδικεί την ανακήρυξή της διά πυρός και σιδήρου σε ηγεμονική κοινότητα ενός νέου τουρκοκυπριακού κράτους, την ίδια στιγμή που η τουρκική άρχουσα τάξη αρνείται και αυτή την ύπαρξη πλέον των 15.000.000 Κούρδων, που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού στη ΝΑ. Μικρά Ασία;

Βάσει λοιπόν ποιας ηθικής, ποίου δημοκρατικού δικαιώματος και ποιας λογικής μπορεί η Τουρκία να βαφτίζει την μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης συλλήθδην τουρκική, πλαστογραφώντας την ίδια την ιστορία αλλά και την βούληση των ιστορικών υποκειμένων, πλην των τουρκικής καταγωγής μουσουλμά-

νων, που απαιτούν για τον εαυτό τους την πραγματική τους ιστορική ταυτότητα ως Πομάκων, Αθίγγανων ή βίαια εξισλαμισθέντων μη Τούρκων στην καταγωγή;

Και με ποιο απύθμενο θράσος μπορούν να ταυτίζουν τις ατέλειες, λάθη, παραλείψεις, διακρίσεις ή και κακόβουλες ενέργειες της ελληνικής πολιτείας απέναντι στην μουσουλμανική μειονότητα, με την πολιτική γενοκτονίας, εθνοκάθαρσης, βίαιου εξισλαμισμού και ανελέητου κυνηγητού που εφαρμόζει το τουρκικό κράτος απέναντι σε όλους — ανεξαιρέτα — τους ιστορικούς λαούς της Μ. Ασίας;

Είναι λοιπόν φαντασιακή, λαθεμένη ή υπερβολική η άποψη ότι όλη αυτή η συστηματική υποδαύλιση του τουρκικού «αλυτρωτισμού» στη Δ. Θράκη, αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου σχεδιασμού που ξεκινάει από την Βοσνία και το Σαντζάκ για να καταλήξει στην Κ. Ασία και που στόχο και σκοπό έχει την ανάδειξη, ενίσχυση, ισχυροποίηση και εξάπλωση του παντουρκισμού μέσω της ενεργοποίησης θυλάκων/εμπροσθοφυλακών στην πρώτη περίοδο ανακίνησης ζητήματος/των;

Ο Ισμαήλ Σοϊσάλ, άλλωστε, όπως και παραπάνω αναφέρθηκε, είναι εξαιρετικά σαφής στο πώς η Τουρκία κατορθώνει να μετατρέψει ένα κλασικό μειονοτικό ζήτημα σε ανοιχτό εθνικό τουρκικό πρόβλημα.

Στο σημείο αυτό πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή. Διότι σκόπμα η αυτοδιάθεση των λαών έχει εμπλακεί από τον μπερβαντισμό και τους περιφερειακούς του εντολοδόχους, με τα αναπαλλοτρίωτα δικαιώματα των μειονοτήτων, τις οποίες χρησιμοποιεί ως «στρατηγικές μειονότητες». Το θέμα είναι εξαιρετικά λεπτό και απαιτεί προσεκτική και εις βάθος διερεύνηση. Το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών συνδεδεμένο άμεσα και με την βασική δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας δεν πρέπει να ταυτιστεί με το επιτήδεια παρουσιαζόμενο ως τέτοιο ή περίπου τέτοιο δικαίωμα των μειονοτήτων, στην εθνική ταυτότητα, την θρησκεία, τον πολιτισμό και άπαντα τα δημοκρατικά δικαιώματα. Η επιλεκτική και χωρίς αρχές χρήση αυθαίρετων κριτηρίων από την πλευρά των μεγάλων δυνάμεων, ανεξάρτητα από το ότι — πολλές φορές — καλύπτονται τυπικά από το γεγονός της «συναίνεσης» ευνοχησμένων κυβερνήσεων, δεν μπορεί παρά να λειτουργεί εις βάρος των λαών και της παγκόσμιας ειρήνης, στο βαθμό που υποδαυλίζει αποσχιστικές τάσεις που καταστρατηγώντας την βασική δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας θέτουν ζητήματα πολυδιάσπασης και κατ' επέκτασιν αμηνρίας εναντίον εθνικών χώρων.

Πώς λοιπόν τολμούν να αυτοχαρακτηρίζονται ως δημοκρατικές δυνάμεις αυτές που υιοθετούν την εγκυρότητα της ενσωμάτωσης στον «εθνικό κορμό» ... ευρωπαϊκών μητροπόλεων, νησιών του Ειρηνικού και του Ατλαντικού, υπερασπίζοντας λ.χ. τα αγγλικά εθνικά συμφέροντα στις Μαλδίβες, την ίδια στιγμή που αρνούνται το δικαίωμα διεκδίκησης της αυτοδιάθεσης σε ένα εδώ και 3.500 χρόνια ελληνικό νησί, που και σήμερα ακόμα μετά την εισβολή η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων του είναι Έλληνες;

Είναι περισσότερο πλέον από προφανές ότι μια στοιχειωδώς συνεπής δημοκρατική προσέγγιση οφείλει να σταθεί αποφασιστικά στο δικαίωμα των λαών για την αυτοδιάθεσή τους, δίνοντας στο διεθνισμό το πραγματικό του περιεχόμενο.

Δεν μπορεί να παλεύεις σωστά για τη λευτεριά του λαού σου και την ειρήνη,

όταν στερείς το δικαίωμα αυτό από τους άλλους λαούς. Μόνο ένα λαϊκό κίνημα στην Τουρκία, που, παλεύοντας για την κοινωνική απελευθέρωση, θα γράψει στις σημαίες του το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης μέχρι και τον κρατικό αποχωρισμό για όλους τους καταπιεζόμενους από την Τουρκία λαούς μπορεί να απελευθερώσει τον τουρκικό λαό. Γι' αυτό νομίζω ότι δεν μπορεί στο όνομα μιας δήθεν φιλίας των λαών να εξισώνουμε το θύμα με το θύτη.

Δ'

Δεν είναι πρώτη φορά που θα ξαναεπιμείνω στα στοιχεία υπεροχής της τουρκικής στρατηγικής απέναντι στην δική μας.

Καμία υπερεκτίμηση ή εθνικός μαζοχισμός δεν μου υπαγορεύουν την πεποίθηση αυτή.

Η ανάγνωση της παράλληλης ή κοινής ιστορίας με τον γείτονα λαό και η ενσυνείδητη παρακολούθηση της πολιτικής συγκυρίας των τελευταίων δεκαετιών, πείθει και τον πιο δύσπιστο αναλυτή γι' αυτό το συμπέρασμα.

Το τουρκικό έθνος και η σημερινή Τουρκία διαθέτουν, είναι αλήθεια, το συγκριτικό πλεονέκτημα ότι όχι μόνο δεν υπήρξε καταπιεσμένο έθνος ή χώρα υπό ξένη κατοχή, αλλά ότι παρ' όλη την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την αναδίπλωση στα μικρασιατικά εδάφη, κατόρθωσαν να διατηρήσουν την συνέχεια της οθωμανικής διπλωματίας. Διπλωματίας μιας πολυεθνικής αυτοκρατορίας που είχε συνειδητά αφομοιώσει την πείρα του Βυζαντίου, αφού, ως γνωστόν, ένα μεγάλο τμήμα της αριστοκρατίας του συνέχισε την πολιτικοδιπλωματική του δράση ως νέα οθωμανική αρχή στις καινούργιες μετά την άλωση συνθήκες.

Γι' αυτό και όχι, αλήθεια, χωρίς κάποια έκπληξη ο μελετητής των διαφόρων επισήμων εκθέσεων ή των σοβαρών τουρκικών ιστορικοπολιτικών εγχειριδίων, διαπιστώνει ότι η τουρκική στρατηγική στερείται αυταπατών και διαθέτει εντυπωσιακό εύρος και βάθος, που φτάνουν μέχρι τις απαρχές της πολιτικής. Είναι, κατά τη γνώμη μου, εμφανές ότι η τουρκική ελίτ γνωρίζει τις πολιτικές θεωρίες του Θουκυδίδη, τις απόψεις για το ισοζύγιο των δυνάμεων, την δυνατότητα μέσω σωστών και μακροπρόθεσμων χειρισμών να μετατραπούν τα μειονεκτήματα σε πλεονεκτήματα, την αξία του να διαθέτεις περισσότερες της μιας εναλλακτικές εκδοχές και κυρίως την διαχρονικότητα της αρχής ότι η εξουσία περνάει μέσα από την κάννη του όπλου.

Σε αντίθεση με τα παραπάνω η Ελλάδα, η Κύπρος αλλά και ο καθόλου Ελληνισμός δεν διαθέτουν αντάξια της ιστορικής τους διαδρομής στρατηγική. Αυτό που θα χαρακτηρίζαμε ως ελληνική στρατηγική είναι μια σειρά από περιστασιακές, βραχυπρόθεσμες τακτικές, στηριζόμενες όχι στα ιστορικά πεπραγμένα και τα πορίσματα της επιστήμης, αλλά σε ένα αφόρητα υποκειμενικό και συγκυριακό πνεύμα που μοναδικό σκοπό και στόχο έχει ή δείχνει να έχει το ξεπέραςμα της τρέχουσας κατάστασης.

Εξίσου εντυπωσιακή — σε σχέση πάντα με την τουρκική στρατηγική — είναι η απουσία όλων εκείνων των προαναφερόμενων στοιχείων που δείχνει να έχει αφομοιώσει η τουρκική πλευρά, αλλά και η πλήρης έλλειψη γεωπολιτικού ορίζοντα, έτσι που πολλές από τις αναλύσεις που δημοσιοποιούνται να σου δίνουν την αίσθηση ότι γράφτηκαν για κάποια διαφορά ανάμεσα στις Κάτω Χώρες ή την Νορβηγία και την Σουηδία.

Αν δίπλα σε όλα τα παραπάνω στοιχεία παραθέσουμε και το θεμελιακό πρόβλημα της έλλειψης αυτοκίνησης που διακρίνει την ελληνική εξωτερική πολιτική, βαθιά διαποτισμένη και εθισμένη στην μεταπρατική ιδεολογία, τότε, ασφαλώς, το μέλλον μοιάζει δικαιολογημένα αβέβαιο και ανασφαλές.

Όμως θα ήταν λάθος η παρούσα προσέγγιση να σταματήσει την άσκηση της όποιας κριτικής στο σημείο αυτό. Γιατί γεγονός παραμένει ότι μια προσέγγιση που θα απέδιδε όλα τα κακά στις αναμφίβολα ανεπαρκείς πολιτικές μας ηγεσίες θα ήταν άδικη και μονομερής.

Γιατί οι πολιτικές ηγεσίες είναι εικόνα και ομοίωση ολόκληρης της κοινωνίας μας, που εδώ και τρεις δεκαετίες δείχνει να κυριαρχείται από μια πρωτοφανή καταναλωτική συμπεριφορά αναδεικνύοντας σε πρώτιστη αρχή τη λογική της με όποιο τίμημα κατάκτησης-κατακράτησης των βραχύχρονων υλικών απολαβών, αδυνατώντας να δει τα συνολικά και ουσιαστικά μέχρι θανάτου εθνικά και πολιτισμικά μας προβλήματα.

Πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητό ότι το μέλλον της Θράκης, του Αρχιπελάγους, της Κύπρου, το μέλλον του Ελληνισμού καθορίζεται και θα καθοριστεί από τη συνειδητοποίηση της δεινής μας θέσης και από την απόφαση να ενισχυθούν οι αντιστάσεις μας ως δημοκρατικών πολιτών απέναντι στον εσωτερικό εχθρό που είναι ο εκμαυλισμένος εαυτός μας.